

PERSONATGES

LAURA
COSME
ÒSCAR
ADRIÀ
GEMMA
LAIA

LAURA MONTIS: És actriu de teatre, l'any passat va complir els trenta anys, malgrat ella digui que en va fer vint-i-set. És casada amb el Cosme, ja fa anys.

COSME FERRER: Dins un mes complirà els trenta-nou anys i, encara que ell mateix no s'ho confessi, el preocupa el fet d'apropar-se a la quarantena. És professor de la Universitat. Tot i ésser un intel·lectual té una destacada habilitat pels treballs manuals.

ÒSCAR DAVINS: La juvenívola energia dels seus vint-i-cinc anys li esclata per tots els porus. Sense que s'escarrassi a aconseguir-ho és un perfecte seductor.

GEMMA MASRIERA: D'uns vint-i-sis anys. Soltera i és llicenciada en història contemporània.

ADRIÀ: D'uns quaranta anys. Director de teatre que ha assolit grans èxits.

LAIA CARDONA: Té divuit anys, l'edat que tenia quan va morir. És un personatge irreal. Porta l'uniforme de col·legiala. No parla. Només escolta la Laura. Laia, en cada aparició, no és més que el record materialitzat que

ella, la Laura, té de la seva gran amiga Laia. És maca, la Laia, com tota joveneta. I els seus moviments exhalen una lentitud senyorívola.

És de dia, just passades les deu del matí. Finals de la tardor. S'apropa una tempesta.

Som a una casa de la costa nord, a la cala de Sant Silvestre. La cala, dins la gran badia, encara no ha estat envaïda per la febre urbanitzadora, com les altres zones dels voltants.

A la cuina, a l'angle que formen el fons i el lateral dret, hi ha un modern moble cuina amb fogons, pica i armari. A la part esquerra, adossat a la paret, hi ha un gran frigorífic, i un moble aparador. Cap al centre, d'aquesta zona de la cuina, una taula rodona amb cadires. És la taula dels desdejunis i dels menjars informals.

Al lateral esquerre, entre l'arrencament de l'escala i el primer terme, un gran moble, tipus calaixera. Al damunt, un llum amb pantalla, un aparell de telèfon, un vell aparell de ràdio i un canelobre. També hi ha un gran marc amb una fotografia de dues jovenetes, amb uniforme col·legial, somrients, agafades, mirant l'objectiu.

Al lateral dret, entre el portal que comunica amb el rebedor i el primer terme, hi ha un tresillo. El sofà, d'esquena a la paret, dues butaques i una tauleta.

Vers el primer terme, entre el tresillo i la calaixera, hi ha una taula escriptori, plena de carpetes, llibres i revistes, tot deixant el convenient espai per escriure, llum damunt la taula per treballar. La cadira, d'aquest escriptori, és de cara a l'espectador. A un costat, hi ha un tamboret de fusta de tres peus.

A les parets, quadres de distintes mides i estils, la majoria són aquarel·les. Llum central, dos aplics, un a cada banda del portal d'entrada, i uns llums a l'escala. La cuina és il·luminada per tubs de neó i llums adients. A la paret frontal, entre l'armari i les dues finestres, hi ha un rellotge.

Durant l'acció de l'obra es desenvolupa una forta tempesta. Hi ha moments que la ventada atany una força extraordinària. Se senten els renous característics que es produeixen en una gran ventada. Portes i finestres que es colpegen. Sorolls de teules i de vidres que es trenquen.

Amb els talls de subministrament del corrent elèctric, s'apaguen tots els llums de la casa.

El receptor de ràdio, un model antic, que hi ha sobre la calaixera, és, sempre sintonitzat a la mateixa emissora, EAJ531, Ràdio Nord, que contínuament emet música, sols interrompuda, de tant en tant, pels butlletins meteorològics. La música que emet EAJ531 és la coneguda "Stormy Weather" de Koehler i Arlen. Repetida una vegada i una altra.

Els fragments de diàleg que pertanyen a Cimbeli, m'he estimat més que siguin extensos. Serà, si es representa l'obra, el director, màxim coneixedor i responsable del temps-ritme-escènic, qui els escurçarà, tallant-los quan ho consideri convenient.

ACTE PRIMER

A l'escenari hi ha la LAURA. Porta pijama i batí. És al fons, a la cuina, acaba de prendre un got de llet. Tot seguit camina cap a la zona de la sala d'estar.

Simultàniament, pel portal de l'escala apareix la LAIA, va vers el centre de l'escenari.

LAURA: Laia, ja ets aquí? Tu ràpida com el pensament...

Saps que he somiat?... Que tu i jo volàvem damunt un estel, una miloca de paper de seda color vermell... Un vermell encès com una flamarada de goig... I volàvem... Volàvem entre núvols daurats... Quina pau, quin silenci... De sobte tu m'has dit, assenyalant-me al davant: "Angelets! Angelets!" Ho deies amb una joia immensa, tot picant de mans... Els angelets no eren com aquests nens grassonets, rossos i galtaplens, amb ales de plomes a l'esquena... No. Eren prims, d'un brillant color violeta, llargaruts i... I les ales com de papallona... M'ha estranyat que els angelets tenguessin aquesta figura... Després he pensat que si aquí, a la terra, les modes canvien, també poden canviar les modes al cel... Aquí a la terra com al cel. No és veritat, Laia? On vas ara? Ah! Al teu tamboret.

La LAIA s'asseu al tamboret. La LAURA s'atura al costat de la taula escriptori. Agafa un llibre.

LAURA: (Tendrament.) Tu sempre al meu costat, des d'aquell dia fatídic. Ja fa dotze anys que ets només en mi.